

Schosteenfeger,
Trummelsläger,
sitt op't Dack,
flickt sien Jack,
hett keen Nadel, hett keen Tweern,
hett en lütte, söte Deern.

(aus: Versöök dat mal mit Riemels, Verlag Schmidt & Klaunig, Kiel, 1988/94, S. 5)

geb. 1953 in Garding/Eiderstedt, Dipl.-
Bibliothekarin, lebt in Kellinghusen, schreibt
plattdeutsche Kurzgeschichten und Lyrik.

De Opodeldoks

(frei nach Sepp Strubel: Die Opodeldoks)

Wiet, wiet weg - so üm un bi twüschen
Dünnersdag un den Nordpol - liggt dat
Grasland. Dor wahnt de Opodeldoks.
De Opodeldoks kennt blots Gras, keen
5 Bööm, keen Büsch un keen bunte
Blööm. Keen Wunner, dat de
Opodeldoks dat Gras besünners geern
möögt. Se hebbt ok en Grasleed maakt,
wat se dreemal an'n Dag singt, an'n
10 Sünndag sogor fiefmal.
Kuum to glöven, man ut Gras maakt se
allens. Se stricht sik grote Kissens ut
Graswull, un dor stoppt se dröge Gras
rin. Dat Tüüch, wat se anhebbt, is ut
15 fienspunnen Gras.
Se wahnt in en grote Höhl, de hebbt se
sik kommodig maakt mit Grasteppichen,
Grasdeken un mit groten Graskissens.
Un wat giff dat bi de Opodeldoks to'n
20 Eten? Na, raad mal! Richdig, Gras, den
ganzen Dag Gras.
Ut de fienen Grasspitzen maakt se en
lecker Grassalaat. Wenn se Gras kaakt,
smeckt dat meist so as Spinaat. To dat
25 Gras eet de Opodeldoks Höhnereier,
harte un weke un Röhreier, man an'n
allerleevsten Spegeleier, goot afhungen
un in de Sünn dröögt.

Överall in't Grasland spazeert Höhner
30 rum, grote, sneewitte Höhner, de tämlich
grote Eier leggt - un ümmer in't hoge
Gras. Dorüm sünd de Opodeldoks den
ganzen Dag an't Eiersöken un singt
dorbi dat Grasleed.
35 Man, nu segg mal, wo seht de denn ut, de
Opodeldoks? Ja, se sünd veel lütter as
Minschen un hebbt lange Haar, dat
utsüht as Gras.
Dat giff blots een Familie in dat
40 Grasland: Omadeldok is klook un still,
Opadeldok seggt den helen Dag: „Fröher
weer allens schlechter!“
Denn is dor de Vadder, de heet
Oberdeldok. He is ganz stolt un snackt
45 mitünner en beten luut. Dree- bit fievmal
an'n Dag röppt he: „Bi mien dottergele
Baartspitzen!“
En Mudder giff dat nich, man en Unkel,
de heet Opotelldok. He tellt allens, wat
50 he süht: de Eier, dat Gras und de
Opodeldoks. Dormit geiht he de annern
op de Nerven.
Fehlt blots noch de Jung, un de heet
einfach Deldok. Jüst kümmt he mit en
55 Graskorv vull weke Eier un frischbackte
Broot ut Graskoorns ut de Höhl.
„Fröhstück!“, röppt he.

geb. 1925 in Kiel, gest. 2005 in Kiel,
Autorin hoch- und niederdeutscher Prosa, Lyrik und
Theaterstücke.

Philipp geht egen Weeg

Philipp is blöd; dat seggt se all. Nich
blots sien Mitschölers! Nu hett sogor al
sien Mudder seggt - nee, nich dat he
blöd is, man doch: Philipp, wat büst
5 du dusselig!

Se kann ok nich verstahn, wat Philipp
maakt hett.

Philipp schull de Hauptrull spelen in en
Theaterstück, wat de Klass opföhrn will.
10 He schull de Schaffner ween, de in den
Tog all Fohrkorten kuntrolleert.

Den schull he spelen, nich blots een vun
de Fohrgäst, de he nu is. In en Uniform
un mit'n echte Drucktang harr he mit all
15 de Fohrgäst snacken schullt. He harr sik
dor al op freit. Sien Mudder ok.

Ok Vadder un Süster wullen natürlich
dat Spill ankieken. Man nu roopt de
Kinner achter em ran: Du büst jo blöd!
20 Minsch, büst du blöd! Un Philipp geht
denn richtig en beten stiefbeent¹ över

den Vörplatz vun de School. Aver he
weent nich. Un em verdrütt² ok nich, wat
he daan hett.

25 Sien Mudder seggt noch mal: Philipp,
wo kannst du blots so dumm ween? Du
hest doch domals den Poggenkönig³ so
goot speelt. Segg mi doch, worüm du de
Hauptroll wedder afgeven hest?

30 Philipp seggt dor erst mal gor nix to. He
is ok gor nich wedderböstig⁴.

Blots as sien Mudder noch mal seggt:
Philipp, ik verstah nich, wo du so
dusselig ween un de Rull freewillig
35 wedder afgeven kannst; do steiht he en
Ogenblick stumm un stief vör sien
Mudder. Denn seggt he, un he weent dor
nich bi: Andreas speelt de Rull beter.
Dorüm !

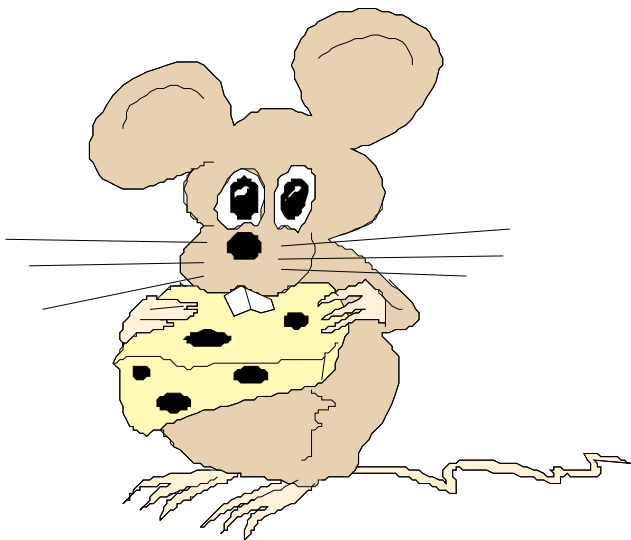
40 Rums, hett he de Döör achter sik toslaan.
Un sien Mudder steiht un weet nich, wat
se seggen schall.

¹ steifbeinig

² verdrießt

³ Froschkönig

⁴ wiederborstig

Jürgen un de Muus

„Dat rüükt al wedder so good na Broot“,
denkt de lütte Muus, stickt ehr spitze
Snuut ut't Lock, snuppert, kümmt
sachten vörtüüg⁵ un kickt mit grote Ogen
5 de Jung vör sik an. Jürgen liggt platt op
de Buuk achter de Schuppen. Dagelang
beluurt he al de Muus. Erst hett he en
Bröckel Broot dicht vör't Lock leggt,
denn en lütt Stück neger⁶ na sik ran un
10 jümmer so wieder, bit de Muus sik
güstern dat Broot vun sien Fingerspitzen
haalt hett. Binnen hett he nix dorvun
vertellt, denn sien Mudder mag
keen Müüs. He aver is ganz jieperig⁷,
15 ruttokamen - en Glück, dat he Ferien
hett!

Hüüt hett de Muus gor keen Bang mehr:
Se kümmt foorts op em to un nimmt de
Bröckel vun sien Hand. Wat ketteln⁸ de
20 lütten Fööt! Al half na dat Lock hen,
dreiht se sik üm un fraagt: „Wisst du mal
mien Huus sehn?“ „Gern“, seggt Jürgen,
„aver ik bün veel to groot!“ „Dat warn
wi wull kriegen!“ piepst se un rennt vör

---

⁵ vorwärts

⁶ näher

⁷ begierig

⁸ kitzeln

geb. 1932 in Klanxbüll/ NF, Krankenschwester,
Hausfrau, lebt in Garstedt/ Niedersachsen, schreibt
hoch- und plattdeutsche Kurzgeschichten.

25 em hen un her, jümmer hen un her, dat
em ganz küselig warrt - un dorbi fiept se
in en ganz hogen Toon.

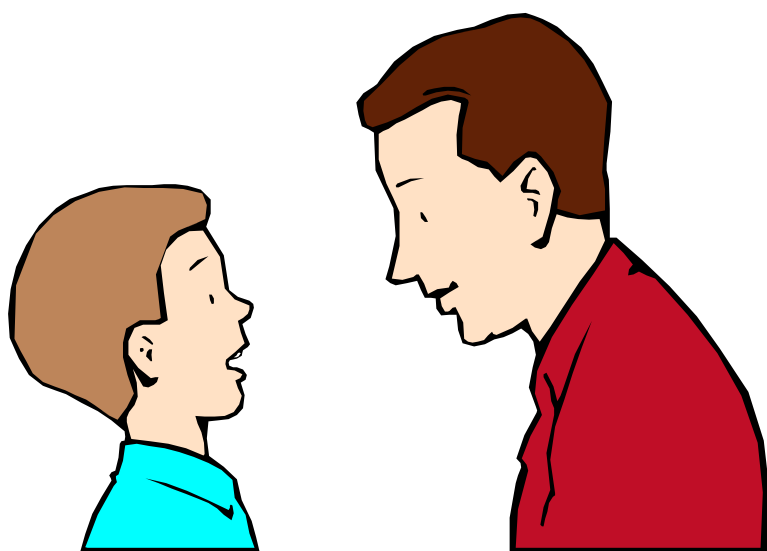
„Kumm nu“, seggt se mit eenmal. Jürgen
steiht op un krabbelt op Hannen un
30 Kneen achter de Muus her. Wat wunner-
warkt⁹ he över de velen glatten Gäng! Na
links geht een, na rechts, na ünner -
denn is een eenfach to Enn, vun en anner
wedder geht een af or de billen en
35 Krüüz, dor kann en sik rein in verlopen!
Miteens steiht he in de Spieskammer:
Weten liggt dor, Mais, en poor utpuulte
Nööt un ok wat vun sien Broot.
Riesengroot süht dat all ut, nu, wo he so
40 lütt is! „De hett sik je gräsig afsleept, de
lütte Kerl“, denkt he.

He fahrt tosamen. De Muus steiht achter
em un fraagt: „Na, wat seggst du to mien
Wahnung?“ „Enorm!“ antert Jürgen,
45 „aver worüm hest du blots so veel Gänge
maakt?“ „De bruuk ik! Kann je sien, dat
hier mal en Fiend rinkümmt: leppt de na
links, flitz ik na rechts un rut na buten,

or annersrüm. Mal maak ik ok de anner
50 Gäng dicht: He sall mien Kinner doch
nich finnen!“ „Hest du Kinner?“ „Wiß
doch, willst du se mal sehn?“ „Un ob!“
Flink trippelt de Muus vör em her,
schräg na ünner in en kugelige Ruum.

55 Hier kann Jürgen sogor in stahn. De
ganze Bodden is week pulstert mit dröge
Gras, tweikaute Popier, en beten Watte
un wat weet ik noch allens! In de Mitt
liggt wat Nakeltes, rot-bläulich is dat un
60 süht eigentlich en beten eklig ut: de
Muuskinner. Fief tellt he. De Mudder
wuselt dor rüm, stupst hier wat trecht un
dor un fraagt amenn: „Na?“ Jürgen mag
nich seggen, dat he de eklig findt un so
65 antert he: „Nüüdlich.“ De Muus freut sik
bannig doröver un seggt: „Aver nu
kumm, ik bring di wedder na buten!“
Jürgen krabbelt achter ehr her, leggt sik
wedder op sien Deek un is jüst normal
70 groot worrn, as he sien Mudder ropen
höört: „Jürgen, dat Eten is fardig!“

⁹ ist erstaunt, bewundert

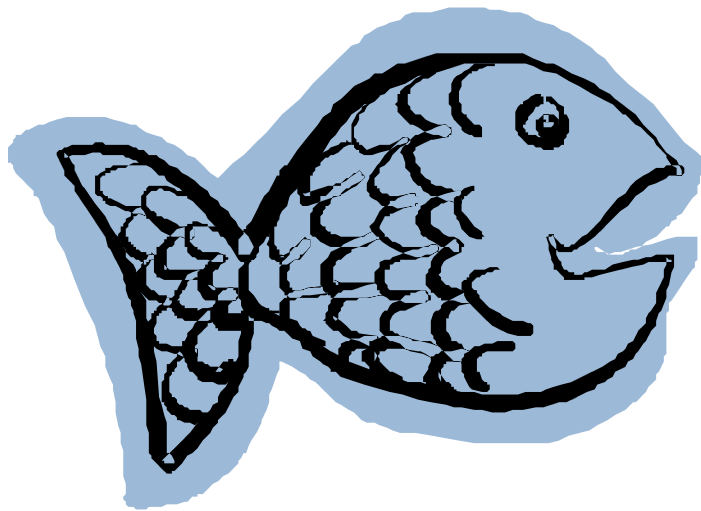
geb. 1940 in Friedrichskoog/Dithmarschen, hat insbesondere Texte für das Puppenspiel und für das Theater für Kinder verfaßt, Kurzgeschichten geschrieben und Texte ins Niederdeutsche übersetzt.

Markus is mien Fründ

- Vadder: Wo wullt du denn hen?
 Ole: Ik? Rut!
 Vadder: Rut? Wat heet „rut“?
 Ole: Man bloots so - spelen.
 5 Vadder: Spelen? Alleen?
 Ole: Mal sehn -
 Vadder: Dat dat ganz klaar is: Ik will ni, dat du di mit dissen Markus afgiffst.
 10 Ole: Worum dat ni?
 Vadder: Na, ik meen - wo schall ik dat seggen - Markus is ni de richdige Umgang för di.
 Ole: Markus is mien Fründ.
 15 Vadder: Du weetst doch sülven, dat Markus 'n beten, na, en beten trüchbleven is.
 Ole: Markus is avers ganz in Ornung.
 20 Vadder: Mag ween. Avers wat kannst du al vun em lehren?
 Ole: Ik will doch gor nix lehren vun Markus.
 Vadder: En schull aver geern vun
 25 jeden, wo'n mit tosamen is, wat lehren können.
 Ole: Ik heff vun em lehrt, woans en Scheep ut Papier basteln kann.
 Vadder: Dat kunnst du mit veer Jöhren
 30 ok al.
- Ole: Harr ik aver lang wedder vergeten.
 Vadder: Na, un sünst? Wat maakt ji anners noch?
 35 Ole: Wi loopt rüm un kiekt uns allens an un so -
 Vadder: Kannst dat ni ok mit anner Kinner?
 Ole: Klaar doch, - man Markus
 40 süht mehr.
 Vadder: Süht mehr? Wat denn?
 Ole: Och, all so'n Kraam: Blumen un Pochen¹⁰ un Kävers - un he kennt all de Vagels, un he kann
 45 ehr Singen namaken.
 Vadder: Hmm, kann je angahn. Avers wat in't Leven wichtig is, dat is - dat is - dat'n sik na baven richten deit.
 50 Ole: Wat heet dat denn: sik na baven richten?
 Vadder: Dat heet, dat'n sik Frünnen söken schall, na de'n ropkieken kann, - de en beten klöker
 55 sünd as'n sülven.
 Ole: Ja, - man: wenn du meenst, dat Markus dummer is as ik, denn - denn is dat doch goot för em, dat he mi as Fründ hett, ni?

¹⁰ Frösche

geb. 1929 in Flensburg, früher IPTS-Dezernent für Lehrerfort- und -weiterbildung, Herausgeber und Autor von theoretischen Schriften zum Niederdeutschen, von Unterrichtsmaterialien und niederdeutschen Erzählungen.

De Prophet Jona

Vör vele, vele Jahren - do leevte¹¹ en Prophet in't hillige Land. De hete Jona. Jona sull – as alle Propheten – för Gottvadder oppassen, dat de Minschen
 5 sik örnlich benehmen deen. Wenn se Striet mitenanner harrn, denn sull he se vermahnen un dorför sorgen, dat se sik wedder verdregen deen. Un wenn se sünst wat utfreten – stahlen or lagen¹² –
 10 harrn, denn sull he se dorto bringen, nich mehr to stehlen un to legen un to Gottvadder to beden, ehr dat Unrecht, wat se daan harrn, to vergeven.

Einmal schick Gottvadder Jona na
 15 Ninive; denn in Ninive geev dat en Barg böösardige Minschen. De sull Jona wedder op den rechten Weg bringen. Aver Jona harr Angst vör de Lüüd in Ninive, un he hörde nich op Gott
 20 Vadder. He leep eenfach weg. He funn en Schipp un wull mit dat Schipp na Spanien seilen, blots wiet weg vun Ninive.

As dat Schipp merrn up't Middelsee
 25 weer, do keem dor en ganz, ganz fürchterliche Storm up, un de Seelüüd wurnn bang, wat dat Schipp ünnergahn

wörr. Do säa Jona to de Seelüüd: „Smiet mi man över Bord; denn ik heff Schuld to dat Unwedder. Gottvadder will mi
 30 bestrafen, denn ik heff nich op em hört!“

Un dat deen de Seelüüd denn ok. Se packten Jona un smeten em in 't Water.
 35 Un in densülvigen Ogenblick hörde de Storm up, un de Schippslüüd dankten Gottvadder dorför.

As Jona nu in 't Water ünnergüng un meist versupen dee, do schickte
 40 Gottvadder em en grote Walfisch vörbi. De reet sien grootmächtig Muul op un ... swupp ... seet Jona in't Lief vun de Wal. Dree Daag un dree Nachten seet he dor in dat Lief vun de Walfisch. Denn reet de
 45 Wal sien Muul wedder op, hoost mal düchtig un - swupp - seet Jona wedder an Land: dor, wo he herkamen weer, ganz in de Neechde vun Ninive.

He harr dat je nich wullt; aver nu harr
 50 Jona sien Lex leert: He maakte sik op den Weg, nehm all sien Moot tosamen un trute sik rin na Ninive. Un dor hett he de Lüüd denn düchtig de Leviten leest, so as Gottvadder dat vun em erwarten
 55 dee.

¹¹ schwaches Verb in der Schleswiger Konjugation, siehe auch „hete“, in den meisten niederdeutschen Mundarten: leev un heet (vgl. a. hörde, maakte)

¹² gelogen

Fingerriemels

De hier kann griepen.
De helpt em kniepen.
Dat is de lange Mann.
De hett en Goldring an.
Dat is de lütte Wicht:
Helpen versteiht he nich!

Dat is de Dumen.
De schüddelt de Plumm.
De söcht se op.
De bringt se na Huus.
Un de lütte Racker
fritt se all alleen op.

(aus: Versöök dat mal mit Riemels, Verlag
Schmidt & Klaunig, Kiel, 1988/94, S.7)

Hansi

Mama un Papa harrn en Vagel köfft, en
Wellensittich in en lütten Vagelbuur. Nu
stünn he in de Köök baven¹³ op'n
Schapp. Lütt Hanna stünn ünner dorvör
5 un kunn sik gor nich satt sehn an dat
lütte Deert¹⁴. Blau weer he, knallblau,
mit lütte swatte Punkten üm den Hals, un
he heet Hansi. Mama harr seggt, Hanna
schull nich so luut ween un ok nich so
10 dicht an den Vagelbuur rangahn, de lütte
Vagel müss sik erst an de Umgegend un
de Lüüd wennen¹⁵. Na en poor Daag
füng Hansi an, de eersten Töön to fleiten.
Erst noch ganz vörsichtig un liesen, man
15 denn jümmer luder. An leevsten süng he,
wenn Oma dat Middageten op'n Herd
harr un all'ns so suutje vör sik hen kaken
dä. Dat weern Töön, de much Hansi
to gern, denn süng he ok sein Melodie
20 dorto.
Mit de Tiet worr he tamm un keem bi
Oma un Mama op'n Kopp flagen un
mennigmal¹⁶ ok op den Disch. Bi Hanna
keem he noch nich un se wull em doch to
25 Gern mal strakeln¹⁷. Aver Mama harr

---

¹³ oben

¹⁴ Tier

¹⁵ gewöhnen

¹⁶ oft

¹⁷ streicheln

geb. 1946 in Hinte (Niedersachsen), Sekretärin,
Hausfrau, lebt in Uetersen, schreibt plattdeutsche
und hochdeutsche Lyrik, Prosa und Liedtexte,
Gründungsmitglied der Gruppe „Liekedeler“.

seggt, dat Vagels dat nich gern möögt,
wenn de Minschen se anfaat un se schull
man ganz dull oppassen, wenn se in
de Köök rinkeem, of de lütt Hansi dor
30 nich op'n Footbodden rümspazeren dä.
Dat weer villicht drollig, wenn de lütt
Vagel to Foot in de Köök ünnerwegens
weer.

Man denn keem de swatte Dag. Mama
35 un Hanna weren to Stadt to'n Inköpen un
Oma weer mit Hansi alleen tohuus.
Hansi harr sien Runden in de Köök
dreiht, harr speelt un Oma harr oppasst,
dat he nich to't Finster rutflöög. Man
40 denn weer he mitmal weg. Oma harr em
överall söcht, harr na em ropen - man
nix, Hansi harr keen Antwort geven,
Hansi weer weg. As Hanna mit Mama na
Huus keem un Oma vun dat Unglück
45 vertell, kunn Hanna dat nich begriepen.
Se söch överall na em un reep den lütten
Piepmatz. Se keek sogor achter't
Kökenschapp, of he dor nich villicht
achter fullen weer. Dat hulp nix, de
50 Vagel weer weg. Oma föhl sik so

schüllig un wull an'n nächsten Dag
glieks en niegen Hansi kopen. Hanna
lepen de dicken Tranen man blots so
de Backen hendal. Avends seet se mit
55 Mama, Papa, Oma un Opa an'n Disch un
keen Hansi weer an't Spelen. Dor
stünn'n ehr al wedder de Tranen vör't
Halslock. Mitmal fraag Oma, of nich een
ehr Brill sehn harr, de weer ok al den
60 ganzen Dag verswunnen un nu wull se
nochmal in't Blatt kieken. Opa meen, se
schull doch mal in de Schuuv vun'n
Kökendisch nasehn, dor harr se al faken
in legen. Oma maak de Schuuv op un
65 wahrhaftig dor weer ehr Brill. Man wat
weer dat, medden mang de ganze Kraam
in de Schuuv seet Hansi un plier mit
grote Ogen in't Lücht. Dor weer de
Freud avers groot. Hansi kreeg erstmal
70 en extra Portion vun sien Vagelfudder,
he harr ja den ganzen Dag hungern
müsst.

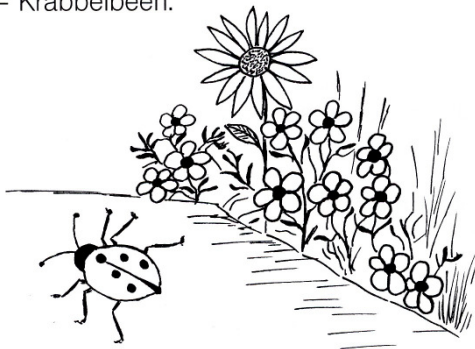
Hanna hett achterna Oma vertellt, dat
Hansi ehr seggt harr, he harr blots op
75 Oma ehr Brill oppasst!

Hans Hansen Palmus

Sünnekäver

Kri – Kra – Krabbelbeen
sitt op unsen Treppensteen.

Leve, lüttje Krabbelbeen,
worüm sittst du hier alleen?
Fleeg doch in de Welt herin,
warm di an de gollen Sün.
Sett di op'n hogen Boom,
schaukel di vun Bloom to Bloom.
Fleeg to Feld un wees nich schu,
söök di en lütt bunte Fru;
büst denn nich mehr so alleen,
Kri – Kra – Krabbelbeen.

4

(aus: Versöök dat mal mit Gedichten, Verlag Schmidt & Klaunig, Kiel, 1988/94, S. 4)

Tiger, Lööv un Mistkäver

(Nach: Max Bolliger, Mein erstes Vorlesebuch
der schönsten Fabeln)

Se weern al lang gode Frünnen: en grote,
starke Lööv, de mit sien vulle Mähn
wirklich as so'n König utseeg, un
en wunnerschöne Tiger, na de sik all de
5 jungen Tiger-Deerns ümkeken.

Keeneen wüss worüm, aver dor weer een
vun de Mistkävers, de bi de Lööv anstellt
weern, de pass dat nich mit de
Fründschap vun de beiden.

10 „Dat schickt sik nicht“, mag he dacht
hebben. Or he weer sülven geern de
beste Fründ vun een vun de beiden ween.
Eenmal morgens kroop¹⁸ he de Lööv in't
rechte Ohr. „Hest't al höört?“, flüster he
15 em to, „De Tiger vertellt överall, dat he
veel stärker is as du!“

De Lööv schüddel de Mistkäver ut sien
Ohr un schimp: „Wat du woll weetst!
Hool dien Klöter¹⁹ un hau af!“ Aver he
20 kunn doch nich recht vergeten, wat de
Mistkäver seggt harr, un de ganze Dag
weer em verdorven.

---

¹⁸ kroch

¹⁹ Mund, Maul

geb. 1929 in Flensburg, früher IPTS-Dezernent für Lehrerfort- und -weiterbildung, Herausgeber und Autor von theoretischen Schriften zum Niederdeutschen, von Unterrichtsmaterialien und niederdeutschen Erzählungen.

De anner Dag kroop de Mistkäver de Tiger in't Ohr un flüster em to: „Weetst du, wat de Lööv överall vertellt? He snackt minnchtig²⁰ vun di un seggt, du smearst di Pomade in't Fell, un överhaupt weer he hunnert mal schöner as du!“

30 „Du büst ja nich klook! - Wat du woll weetst!“, knurr de Tiger, schüddel de Mistkäver ut sien Ohr un schimp em noch „Ole Mistkäver!“ achterna. Aver vergeten kunn he ok nich recht, 35 wat de Mistkäver em dor toflüstert harr. Un recht slapen kunn he ok nich de näächste Nacht. Un as he de anner Dag wedder bi de Lööv ankeem, keek he em doch so'n 40 beten lurig vun de Siet an. Un ok de Lööv harr sik nich so as sünst. He blinzel de Tiger an un dee, as wull he seggen: „Na, mien leve Fründ, du warrst doch woll nich ...“

45 Un denn worr dat weniger mit dat Tosamenkamen. Un denn fungen se an to knurren, wenn se sik sehgen. Un enes Daags störten²¹ se as de Wilden openanner los un beten un hauten sik, as 50 wenn se sik wunner wat vörtosmieten²² harrn. As se opletzt mööd un afmaracht²³ vunenaner afleten, un ehr Wunnen lickten²⁴, frag de Lööv sien olen Tiger- 55 Fründ: „Is di eigentlich klaar, worüm un wieso wi uns haut hebben?“ „Na ja, de Mistkäver“, meen de Tiger. „De Mistkäver? - Klar, de Mistkäver!“, lach de Lööv, „wat en Glück, dat wi 60 dorop to snacken kaamt ... – Sülln wi em dat Fell versahlen?“ „Verdeent harr he dat“, antert de Tiger, „un Straaf mutt ja eigentlich sien!“ „Ach wat, vergeet dat man!“, lach de Lööv, 65 „Wi beiden sünd en Enn' slauer worrn, - un Mistkäver blifft Mistkäver!“

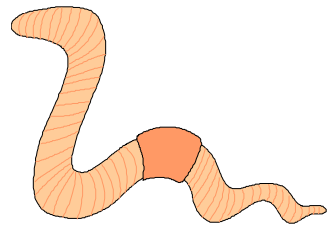
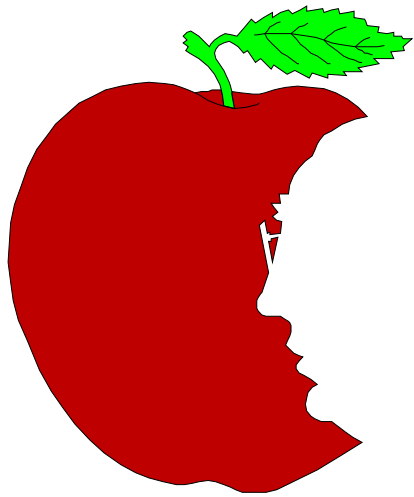
²⁰ respektlos

²¹ stürzten

²² vorzuwerfen

²³ erschöpft

²⁴ leckten

geb. 1940 in Lübeck, Sachbearbeiterin
und Hausfrau, schreibt seit 1990 plattdeutsche
Kurzgeschichten und Gedichte.

De plietschen Wörm

„Also“, seggt Herr Meier to de Kinner
in de veerte Klass, „hüüt wüllt wi
in Biologie mal över Appels snacken.
Wer vun jus Öllern hett denn en
5 Schrevergoorn?“

De halve Klass meld't sik. Un denn
vertellt de Kinner dorvun, wat se för
Sorten Appeln in'n Goorn hebbt un wo
se utseht un wo fein se smeckt.
10 Mennigmal sünd je ok welke dorbi, dat
sünd de reinsten Muultreckers. De sünd
noch gröön un hart un smeckt nich
goot.

„Tscha“, seggt Herr Meier, „dor sünd ji
15 mehrstendeels sülvst schuld an. Ji köönt
nich aftöven, bit se riep sünd. Un
Buukweh un noch wat anners gifft dat
ok, wenn en dorna Water drinken deit.“
Ja, dor is wat an. Mennigeen vun de
20 Kinner kennt dat.

„Man wenn de Appels riep sünd, de een
is root, de anner mehr geel, un een blifft
gröön, denn smeckt se eerst richtig.
Aver vörher nakieken, of dor ok keen
25 Worm in is! De Wörm, Kinner, de gaht
blots in gode Appels, de weet, wat för
jem richtig is. De Appels mit Wörm, de
sünd ok för ju goot, de köönt ji ruhig

eten, ji mütt blots den Mullsch un den
30 Worm rutsnieden. Wirklich, Kinner,
wat de Wörm gootheit, dat kann ju nich
schaden. Denkt dor mal an! Wörm sünd
plietsch.“

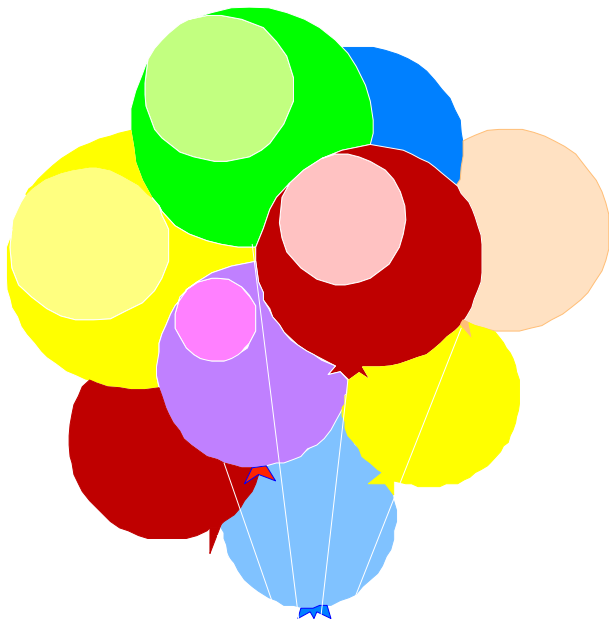
An'n nächsten Dag schickt Mudder
35 Susanne na'n Wekenmarkt. Se sall twee
Pund Appels mitbringen. Kann Susanne
sik sülvst utsöken. Na, dat is doch wat!
Susanne denkt an de Biologiestunn
güstern un wat Herr Meier jem vertellt
40 hett. Also söcht se sik en feinen Stand
ut, wo dat schöne rode Appels gifft.

„Hebbt Se Appels mit Wörm in?“ fraagt
Susi de Marktollsch. „Wat? Mit Wörm?
Du büst woll mall²⁵? Bi mi hett keen
45 Appel en Worm, Deern!“
„Denn sünd se ok nich goot. Blots gode
Appels hebbt Wörm, hett uns' Lehrer
vertellt.“

Und Susi geiht wieder. Man keeneen
50 will ehr Appels mit Wörm verköpen.
Na, denn köfft Susi twee Pund Bühler
Plummen. Dor hett Herr Meier noch nix
vun vertellt, of dor ok Wörm in sien
mööt. Man dat kann glücken, ok mit
55 Plummen vun'n Wekenmarkt.

²⁵ verrückt

De Deern mit den Luftballon

Verteller:

Einmal is'n Deern ut'n Bäckerladen kamen - in de een Hand 'n Semmel, in de anner Hand 'n Luftballon. An'n
5 Kantsteen is se stahnbleven un hett - Kopp in de Nack - in den Himmel keken. Dor is'n ole Fru vörbikamen. Se is bi de Deern stahnbleven, hett ehr sware Inkooptasch afstellt un hett ok in den
10 Himmel keken.

Kort dorna is'n Mann op Fahrrad üm de Eck kamen. De hett sien Rad an de Huusmuur lehnt un hett sik blangen²⁶ de Fru mit de Inkooptasch un de Deern mit
15 den Semmel un den Luftballon in de Hand stellt un hett ok in den Himmel keken, ümmerto in den Himmel keken.

`n Stoot later is'n lütten Jung mit'n lütten Hund kamen. De hett sik bi den Mann,
20 de ole Fru mit de Inkooptasch un de Deern mit den Luftballon in de Hand

---

²⁶ neben

geb. 1940 in Friedrichskoog/Dithmarschen, hat insbesondere Texte für das Puppenspiel und für das Theater für Kinder verfaßt, Kurzgeschichten geschrieben und Texte ins Niederdeutsche übersetzt.

stellt un hett ok - Kopp in de Nack - in den Himmel keken. De lütte Hund hett bi sien Fööt seten un mit'n Steert wackelt.
 25 Man de lütte Hund hett nich in den Himmel keken.
 Dor is en Auto de Straat langkamen. De Fahrer is anholen, utstegen un langsam över de Straat kamen. He hett sik
 30 blangen den Radfahrer un den Jung mit den Hund un de ole Fru un de Deern stellt un hett ok in den Himmel keken.
 Na'n Tietlang hett de Autofahrer seggt: Ik seh nix, rein gar nix.
 35 Radfahrer: Gediegen²⁷, ik ok nich.
 Jung: Ik ok nich. Ik kann ok nix sehn!
 Autofahrer: Ja, un worüm kickst du denn de ganze Tiet in den Himmel?
 Jung: De Fahrradfahrer, de ole Fru un de
 40 Deern kiekt je ok in den Himmel.
 Frau: Ik kann ok nix sehn.
 Autofahrer: Un du, wat kannst du sehn?
 Mädchen: Nix!

Autofahrer: Nix? Ja, un worüm kickst du
 45 denn in den Himmel?
 Mädchen: Ik wull man bloots sehn, wokeen wull in den Himmel kieken würr, wenn ik in den Himmel kiek.
 Verteller: Do hett de ole Frau lacht un
 50 lacht. Se hett ehr Inkoopasch nahmen un is gau wiedergahn.
 Radfahrer: Verdreihte²⁸ Deern! Ik heff'n Termin bi de Tähndokter. Nu warr ik to laat²⁹ kamen.
 55 Verteller:
 De Autofahrer is in sien Wagen stegen un wiederfahrt, un de lütte Jung is mit den lütten Hund üm de Eck verschwunnen. Denn hett de Deern ehrn Luftballon
 60 loslaten. De weer mit Gas füllt. De Luftballon is in den Himmel stegen - un stegen - un stegen. Un de Deern hett stahn un keken. Keken un keken, bet de Luftballon ganz lütt würr un an Enn in
 65 den wieden Himmel verschwunnen weer.

²⁷ eigenartig

²⁸ verrückt

²⁹ spät

Pippi Langstrump un de Schutzlüüd

(Astrid Lindgren, plattdüütsch navertellt vun
Friedrich Hans Schaefer)

Pippi seet op dat Dack. De Schutz-
lüüd hebbt en Ogenblick nadacht,
hebbt 'n Ledder haalt un an den
Huusgevel stellt. Un denn sünd se
5 hoochkladdert, de een vöran, de
anner achterher, un hebbt Pippi vun't
Dack halen wullt. Man se kregen dat
doch beten mit de Angst, as se
nu hooch op de Kant na Pippi
10 henbalangseern schullen.

„Keen Angst“, reep Pippi, „is nich
gefährlich, bloots lustig!“ De Schutz-
lüüd weern al op twee Schreed an Pippi
rankamen, dor sprüng se gau vun den
15 Schosteen rünner, un mit Lachen
un Juuchen leep se den Dackförst lang
na den annern Gevel to. Poor Meter
vun't Huus weg stünn en Boom.
„Glieks warr ik dükern!“ reep Pippi un
20 sprüng merrn in sien vulle, gröne
Kroon rin. Dor hett se sik an enen Ast
hungen, beten hen- un herschunkelt un

geb. 1908 in Rostock, gest. 1998 in Ahrensburg.
 Lehrer, schrieb hoch- und plattdeutsche Theaterstücke
 und Hörspiele, übersetzte deutsch- und
 fremdsprachige Literatur ins Plattdeutsche.

denn batz op de Eer fallen laten. Un
 denn suus se na den annern Gevel
 25 trüch un tröck de Ledder weg.

De Schutzlüüd harrn al wat verbaast ut
 de Ogen keken, as Pippi springen dee.
 Aver nu weern se heel un deel
 verbiestert. Denn as se op de Dackförst
 30 trüchbalangseert weern un de Ledder
 rünner wullen, dor weer dor keen
 Ledder mehr. Se kemen böös in Raasch
 un repen, Pippi schull gau de Ledder
 wedder opstellen, anners kunn se wat
 35 beleven.

„Wat sünd ji so dull?“ fröög Pippi.
 „Wi speelt ja bloots Griepen, un dor
 schüllt wi uns doch nich dat Strieden bi
 kriegen, meen ik.“ Dat hebbt sik de
 40 Schutzlüüd en Wiel överleggt, un denn
 sä de een benaut³⁰: „Nu höör mal to,
 kannst du nich so nett ween un de
 Ledder wedder henstellen, dat wi daal
 köönt?“ „Klaar, kann ik“, sä Pippi un
 45 hett de Ledder wedder henstellt. „Un
 denn köönt wi sachts woll Kaffe drinken
 un noch gemütlich beten tosaminsitten.“

Aver de Schutzlüüd weern heel
 veniensch³¹. Sodraad³² se ehr Fööt
 50 wedder op de Eer harrn, güngen se op
 Pippi los un bölden: „Nu schallst du
 avers wat kriegen, du utverschaamt
 Krööt, du!“ Man Pippi sä: „Nee, nu heff
 ik keen Tiet mehr to’n Spelen. Liekers,
 55 weer heel lustig, dat mutt ik togeven.“

Un mit’n deegten Greep hett se de
 beiden Schutzlüüd bi’n Liefreem³³
 nahmen un den Goornweg langs na
 Straat rutdragen. Dor hett se de beiden
 60 daalsett. Un de weern so perplex, se
 kunnen sik en ganze Tiet nich rögen.
 Denn is se na Thomas un Annika
 trüchgahn, de hebbt bloots stahn, keken
 un sik wunnert. Un de Schutzlüüd
 65 harrn dat hild³⁴, na Stadt trüchtokamen,
 un vör all de Mudders un Vadders hebbt
 se seggt, ’n Kinnerheim weer för Pippi
 woll nich dat rechte.

Dat se baven op’t Dack rümkladdert
 70 weern, dat hebbt se fein för sik
 behollen.

³⁰ bedrückt

³¹ giftig, wütend

³² sobald

³³ Gürtel, Leibriemen

³⁴ eilig